

GEBORGEN

Fotograaf Dirk Lambrechts vat een ziel
onder een WOII-deken

PORTRET

AKI SAITO

balletdanseres

AKI SAITO (43) WORDT GEBOREN IN JAPAN, WAAR ZE OP HAAR 7DE HAAR BALLETOPLEIDING BEGINT. ZE TREKT AL SNEL NAAR HET BUITENLAND EN SLUIT ZICH IN 1994 AAN BIJ BALLEET VLAANDEREN. DAAR WORDT ZE IN 1998 EERSTE SOLISTE. SAMEN MET WIM VANLESSEN VORMT ZE EEN GEVIERD DUO. IN 2016 WORDT ZE RIDDER IN DE LEOPOLDSORDE.

tekst LENE KEMPS

“Iedereen heeft zijn eigen rituelen voor een optreden. Je hebt dansers die over de scène wandelen of die hun passen repeteren. Ik trek mezelf terug in mijn cocon. Rustig alleen met mijn gedachten, zo bouw ik mijn concentratie op. Na een lichte lunch kruip ik letterlijk onder de dekens. Om vijf of zes uur ga ik naar het theater. Ik maquilleer me. Ik kneed mijn schoenen. Ik kruip in mijn rol.

“Ik was 16 toen ik uit Japan vertrok. Eerst naar Zwitserland, daarna naar België. Ik ontdekte een nieuwe wereld. In Japan had ik een harde, technische opleiding gekregen, vol discipline. Nu zag ik ‘artisten’. Dansers die hun hart en ziel in hun optreden legden, die vielen en weer rechtkrabbelden, die lak hadden aan technische perfectie maar hun eigen stijl ontwikkelden. Ik ben blij met mijn opleiding. Vakkennis en technische perfectie zijn nog steeds de basis van mijn prestatie. Maar ik ben ook blij dat ik die andere laag heb ontdekt, dat ik geleerd heb mijn persoonlijkheid in mijn vertolking te leggen.

“Nu ik wat ouder ben, leg ik andere accenten in mijn rollen. Mijn *Sleeping Beauty* van nu is heel anders dan tien jaar geleden. Realistischer, vol pijn, met een duister kantje. Klassiek ballet is meer dan mooie schoentjes en tutu’s. Ja, een goed ballet is van een tijdloze schoonheid. Maar dat is niet het enige gevoel dat je kunt ervaren. Er is verdriet en passie, liefde en lijden.

“Op het podium kun je voelen of een zaal warm is en open voor je vertolking, of eerder afwachtend, gesloten. Ik laat er me niet door beïnvloeden. Ik moet aan mijn eigen kwaliteitsnormen beantwoorden, mijn eigen niveau halen. Vroeger dacht ik: als ik prima ballerina ben, gaat alles makkelijk zijn. Maar de eerste keer dat ik *principal dancer* was, voelde ik de druk van de positie. Mensen verwachten het beste van je, een topprestatie vinden ze vanzelfsprekend. Dat cliché, *it’s lonely at the top*, ik begreep het plots.

“Na een optreden, opnieuw onder de dekens, trekt het hele ballet voorbij. Dan zie ik elke beweging en elke geste, en vraag ik me af wat er beter had gekund. Er kan altijd iets beter. Dat houdt me aan de gang.”